HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דפניף. דיין אין טעון מלח: וקפריך הש"ס **מני.** כן גרייתא: **קמיצ קמרט.** דהא (ג) רבינן לעיל (דף כ.) כל שאמקיים בקיץ לו מוכה וקטרת נמי דבעי עיסים בעי מלח ולקמן (ע"ב) נמי אמרינן ברישא של מזבח שמש מולחין הקטרת והקומץ: **ספרט.** מנחתך: **עליס אין מקבלין טומאה.** ולא"ג דעלי מערכה מקבלין טומאה כלאחריהן בפרק שני דפסחים (לה.) והכאר [ויקרא ז] לרבות עליס ולבונה הכיס מלרבען הוא משום מיבת הקדש וקרא לאמקבלת בעלמא דהא עליס בעלמא לא מקבלי טומאה: **דס שבשלו.** בין למולין בין לקדשים ולכלו אינו עובר עליו דהא לא מייבה תורה אלא על הדם הראוי לבפיכה ודם קדשים מצשיבלו לא חזי למילתיה ונפק מתורת דם (ד) ומליס הכי הוא כרותה: **מהו דימעמ מיפדא בה מצשו** [ז] **למזוה בעלמא.** ומשום הכוא מצשו לא נפיק מתורת דם: **הקפה.** כמו (שמות טו) קמפו (ג) תהומות [ז]: (ו)**(קפה בלורי).** ולכלו מייב משום דם לו מלב: **בחמה.** הלרת לכמות שהיה לגולה לכך מייב: **דס שקרש.** קל שלקה דעתך ופפילו למולין: **לאן בחטאות החילוחין.** הא דקתני הקפה אל הדם בחמה ולכלו מייב והוא הדין לאל מולין הוחיל ולאוי לכפיכה בקדשים: והא לתמר זעירי אינו עובר עליו **בחטאות הפנימיים.** כגון פרים ושעירים הנשרפים ונעמא מפרש לקמן: **הלכך.** יז] לתמרת ממרינן הוחיל ונכנדו לאוי: **דס חמור.** בע"פ שאינו לאוי לקרבן ואינה למייב לגא מייבה יח] תורה כרת גלה עד דם הראוי לבפיכה בגא ואינו לגא לקרבן ואינה למייב בהמה ולא חיישינן לגא לאוי לגאכלה בגא מהמה דהמה דם שהחישה לרבות דם חיה ודם בהמה טמאה לחייב עליו כרת לכך נראה לפרש הכא הרבותא משום דקרא דסד"א דהא דקרש חייב ה"מ בדם דטהורה שכנגדו ראוי לחטאות החיצונות אבל דם חמור שקרש דאין דם בהמה טמאה ראויה אפילו צלול לחטאות החיצונית אימא לא תחייבי עליו בקורש קמ"ל דאפ"ה חייב הואיל ושכנגדו בטהורה ראוי בחטאות החיצונות: ז] חוצץ פ"ה לענין טבילה והה"נ לענין נטילת ידים דכל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ לנטילת ידים כדאיתא בפ' כל הבשר: ח] סדומית. עיין בערך בן ב' מלח סדומית אינו שובת קיץ וחורף שהים משליכו לאגפיה: ט] ואפילו בשבת. עיין בשו"ת מהר"ם סימן ח: י] יכול ,יַחֲבַנגו ס"א יחבנגו: יא] אי הכי יחבנגו ס"א יחבלגו: יב] ,יַבנגו: יג] יכול תבונהו ס"א יבונגו: יד] דם ס"ד ומה"ד דם שאלחו אינו עובר עליו דמליח הרי: טו] מימיא משהו. מלח בעלמא למעוה: טז] ההומות ההקפהו באור ואכלו חייב והד"א: יז] הילכך כיון דאמרת: יח] חייבה התורה כרת כו' הראוי לקרבן ואפילו קרש חייב עליו אם אכלו הואיל וכנגדו ראוי היה (לא מבעיא דדמי חייב עליו) הואיל ושהורה היא ויש בטהורים הראוים לקרבן אלא: יט] סרוך. שכשטובלין בו אצבע: כ] מלח של מורים: כא] סדומית שהים משליכה לאגפיה: כב] דלר' שמעון הוא דאמר: כג] בעצי חולין ותיבה עצים נמחק: כד] עליה. נ"א והיינו. עיין שם בתוס' (דף ק"ט ע"א): כה] אינו עובר עליו דם שנלחו אינו עובר עליו והיבות דמיירי אחר בישולו ל"ש:

אפיך עצים ועייל נסכים. ומעטו נסכים כמה מנחה מיוחדת כו' ושם מועל מנחתך ות"ת מימה מיפכא ות"ל דלא שייך לומר מיפכא כלל דהא כדי שלא נגמר (משום) לד של מזבח הוא דאיצטריכא למיכתב מעל מנחתך למעוטי דם דמחדי מהמוח לד ושלו נסכים ממעטי מיניה:

יצאו עצים שאין מקבלין טומאה.

פי' בקונטרס דהא לגמר בפ' כל שעה (פסחים דף לה.) והכאר לרבות עליס ולבונה שמקבלת בעלמא ואי אפשר לומר כן דהכא קרי ליה בפרק בית שמאי (שם דף מו:) פשוטא בעלמא לאו מדרבנן לגמר מלא מדאורייתא ופשוטא בעלמא לגמר מלא דאורייתא הוא דהא גופא מסמע לדרבנן הוי לאורייתא [כב] ישמעמל לגמר פשוטא בעלמא והיינו דקרי ליה מעלה בפ' כל שעה (פסחים דף לה.) הכי נמי לגמר גבי מעלות שעריב שמאו מוכל במרומה דעפקא לן מקרא בפרק בעל (יבמות דף עד:) לגמל מעלה לאורייתא לגמר והא דלגמר הכא יצאו עליס שאין מקבלין טומאה בעלי כב] ג) עליס לגמר ולא בעלי המערכה ות"ת מנין לנו לרבות עליס לטומאה מוכאכאר מלגר דים לאו פדיון מן הטורה אפילו בתר דפסיגינא לגיזרי דלמא משום גרים המוחות והנסכים (לקמן קא.). ד) לרבען דפליגי עליה דרבי לעבי ולאי ניחא לגמיך לאו קרבן נקט חיה דם בהמה טמאה לחייב עליו כרת לכך נראה לפרש הכא הרבותא משום דקרא דסד"א דהא דקרש חייב ה"מ בדם דטהורה שכנגדו ראוי לחטאות החיצוניות אבל דם חמור שקרש דאין דם בהמה טמאה ראויה אפילו צלול לחטאות החיצונית אימא לא תחייבי עליו בקורש קמ"ל דאפ"ה חייב הואיל ושכנגדו בטהורה ראוי בחטאות החיצונות: ז] חוצץ פ"ה לענין טבילה והה"נ לענין נטילת ידים דכל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ לנטילת ידים כדאיתא בפ' כל הבשר: ח] סדומית. עיין בערך בן ב' מלח סדומית אינו שובת קיץ וחורף שהים משליכו לאגפיה: ט] ואפילו בשבת. עיין בשו"ת מהר"ם סימן ח: י] יכול ,יַחֲבַנגו ס"א יחבנגו: יא] אי הכי יחבנגו ס"א יחבלגו: יב] ,יַבנגו: יג] יכול תבונהו ס"א יבונגו: יד] דם ס"ד ומה"ד דם שאלחו אינו עובר עליו דמליח הרי: טו] מימיא משהו. מלח בעלמא למעוה: טז] ההומות ההקפהו באור ואכלו חייב והד"א: יז] הילכך כיון דאמרת: יח] חייבה התורה כרת כו' הראוי לקרבן ואפילו קרש חייב עליו אם אכלו הואיל וכנגדו ראוי היה (לא מבעיא דדמי חייב עליו) הואיל ושהורה היא ויש בטהורים הראוים לקרבן אלא: יט] סרוך. שכשטובלין בו אצבע: כ] מלח של מורים: כא] סדומית שהים משליכה לאגפיה: כב] דלר' שמעון הוא דאמר: כג] בעצי חולין ותיבה עצים נמחק: כד] עליה. נ"א והיינו. עיין שם בתוס' (דף ק"ט ע"א): כה] אינו עובר עליו דם שנלחו אינו עובר עליו והיבות דמיירי אחר בישולו ל"ש:

אפיך עצים ועייל נסכים דתניא א)אבל היין והדם והעצים והקטרת אין טעונין מלח מני אי רבי קשיא עצים אי רבנן קשיא קטרת האי תנא הוא דתניא רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר מה הפרט מפורש דבר שמקבל טומאה ועולה לאשים וישנו על מזבח החיצון אף כל דבר המקבל טומאה ועולה לאשים וישנו על מזבח החיצון יצאו עצים שאין מקבלין טומאה יצאו דם ויין שאין עולים לאשים יצאה קטרת שאינה על מזבח החיצון אלא מעמא דמעטיה קרא לדם הא לאו הכי הוה אמינא דם ליבעי מלח כיון דמלחיה נפיק ליה מתורת דם דאמר זעירי א"ר חנינא דם שבישלו אינו עובר עליו ורב יהודה אמר זעירי דם שמלחו אינו עובר עליו ב)ורב יהודה דידיה אמר ג)אברים שצלאן והעלן אין בהם משום לריח ניחוח מהו דתימא מישדא בה משהו למצוה בעלמא קמ"ל: גופא אמר זעירי א"ר חנינא ג)דם שבישלו אינו עובר עליו יתיב רבא וקא אמר לה להא שמעתא איתיביה אביי ד)הקפה את הדם ואכלו או ה)ד"שהמחה את החלב וגמעו חייב לא קשיא כאן שהקפה באור כאן ו)שהקפה בחמה באור לא הדר בחמה הדר בחמה נמי לימא הואיל ואידחי אידחי דהא בעא מינית רבי מני מר' יוחנן דם שקרש ואכלו מהו אמר ליה הואיל ונדחה ידחה אישתיק אמר ליה דלמא ו) ודאי כאן בחטאות החיצוניות ז] ז)(החיצונות) כאן בחטאות הפנימיות אמר אדכרתן מילתא דאמר ג] ח)רב חסדא דם שקרש ט)בחטאות ד] ואכלו חייב י)ולקח ונתן אמר רחמנא ס] [והאי) בר לקיחה ונתינה הוא בחטאות הפנימיות ואכלו פטור וטבל והזה אמר רחמנא והאי לאו בר טבילה והזאה הוא ט)ורבא דידיה אמר אפילו בחטאות הפנימיות ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחטאות החיצונות אמר רב פפא הלכך ו] דם חמור שקרש ואכלו חייב הואיל וכנגדו ראוי בחטאות החיצונות אמר רב גידל אמר זעירי דם בין לח בין יבש ז] חוצץ מיתיבי ס)ה"הדם והדיו והדבש והחלב יבשין חוצצין לחין אינן חוצצין לא קשיא הא דסריך הא דלא סריך: תמלח למאי אתא לכדרבנין במלח יכול תבונהו ת"ל תמלח אי תמלח יכול במי מלח ת"ל במלח [ב] ולא תשבית מלח הבא מלח [ג] שאינה שובתת ואיזו זו מלח סדומית ומנין שאם לא מצא מלח [ד] סדומית שמביא מלח איסתרוקנית ת"ל תקריב תקריב כל שהוא תקריב מכל מקום תקריב [ה] ואפילו בשבת תקריב ואפילו בטומאה מאי תבונהו אמר רבה בר עולא הכי קאמר יכול [ו] יתבוננו כתבן בטיט אמר ליה אביי אי הכי [ז] יתבוננו מיבעי ליה אלא אמר אביי יכול יעשנו כבנין אמר ליה רבא אי הכי [ח] יבננו מיבעי ליה אלא אמר רבא יכול [ט] תבונהו מאי תבונהו אמר רב אשי יכול יתן בו טעם [י]כבינה תלמוד לומר תמלח כיצד הוא [יא]עושה מביא האבר ונותן עליו מלח וחוזר והופכו ונותן עליו מלח ומעלהו אמר [יב]אביי [יג]וכן לקדירה תנו

מקפקפו בחמה]: **דם שבישלו אינו עובר עליו** [כד]. [ופיירו] הא דתנן בפ' כל הבשר (חולין דף קנ. ושם) שלב קורנו ומוליא את דמו לא קרנו אינו עובר עליו [כה] [דמיירי אחר בישולו] מדמייתי הכא מרי מילי בהדי הדדי דם שבישלו ודם שמלחו משמע דמרוייהו אד טעמא כדפי' בקונטרס דמליה כרותה ללא מייבה תורה אלא דבר הראוי לבפיכה וכיון דבישלו או מלחו נפקא ליה מתורת דם ומשמע הכא דסתם מליחה בקדשים היינו דאין נאכלין ממנו דהאי מליחה כרותה היינו דאין נאכלין ממנו אבל נאכלין מלחמה מלחו כדפריסית בפ' כל הבשר (שם דף קיב.) ואסתם מליחה בקדשים הוא דלייך הכא הא לאו הכי הוה אמינא דם ליבעי מלח כיון דמליחה נפקא ליה מתורת דם דאמר זעירי דם שמלחו וכו' ומשמע מדקדק ר"ת מכאן דמליחה לקדרה נאין נאכל ממנו מלחו סגי ולא כמו שמפרשים כאן שאסר מולח להקניע וכמליח לגורך עיכול או כדבעי ליה לאורחא ובפרק כל הבשר (גם זה שם) ג) פירשתי גבי חינו נאכל ממנו מלחו: **יתן** בו **טעם בבינה.** היינו ללא חזי לאכילה ללא הדחה כמו שבישינה מתקנת הסדר **וכן** לקדירה נרסי'. ובספר רבינו גרשם כתוב [וכן לגלי] וכן פי' רבינו חננאל בפ"ק דחולין (דף יד.) גבי אמורה ד) בהמה ליומא:

נלמכת

ב) זבחים מו:. ג) חולין קכ, ג) [עי' תוי' פסחים כד: ד"ה פרט וכו'], ד) רש"ן פ"ז, ה) ד"מאר רבה אמר. ו"ק. ו) ל"ל בתוספות שהיעוקים ואכלו מיכ. ו"ק, ו) ורבה. ו"ק, ח) [שבת קכ: זבחים לה. פסחים סה: תוספתא מקוואות פ"ח(ו), ט) [פי' שנעשית בשבת בכתול וז מלח קדומית שהים מוליא גלים בכל יום ונעשה מלח שמקרוקנית מין אחד שנעשה ע"י בני אדם ועדיין ערך בן ג' פ"ש קדומית מלח חזק שהיו מתפצר ומתבטל לגמרי שמקרוקנית ע"ש שנעשית], י) [גירסת הערוך ערך בן ג' תבונה כלומר כל זמן שהוא מלח כל כך להכין שיש בו טעם מלח], כ) [עי' תוס' חולין יד. ד"ה ונפכין וכו' ומתמוה גרסינן שמר רבה וכן לקמיה ול"ג וכן לגלי ע"ש ועי' תוס' שם קיב. ד"ה ס"מ מיכו כתוס' פסחים עד. ד"ה הא מוליחה כו' מוליחה כתבו שמר רבה אמר, ל) ל"ל הוקרבו והל"מ, מ) ולין. ל"ק, נ) [עי' רש"ן], ס) ונפסק. ל"ק, ע) ובמוכח הס"ד מ"ס מ"ס מלא. ל"ק, פ) כל. ל"ק, צ) מיפקרוקנית קדומית דקה מ"ס ד"ה מ"מ כו' לאכול מ"ס ד"ה מקריב בשבת ס"ד מ"ס ד"ה מקריב כו' עבודות הס"ד מ"ס ד"ה יכול כו' בטיט הס"ד מ"ס ד"ה כבינה מתמת טעם בחדס ד"ה ס"ד ולל"ל, ק) רש"ן, ר) בעלמא. ל"ק, ש) [ק"ו ומ"ש], ת) [וע"ע תוס' ד"ה תמלח], ב) עי' מ"ס ד"ה מ"מ כו' לאכול ד"ה מקריב בשבת